

RAFAEL FERRANDO, PRESIDENT DE LA CIERVAL

Text: SALVADOR GIMENEZ / Fotos: RAFA GIL

"Hem de superar el provincialisme"

Rafael Ferrando (València, 1948) era elegit fa un mes nou president de la patronal valenciana, la Cierval. Home dialogant i de tarannà liberal, ha trencat la imatge conservadora dels empresaris indígenes i els ha situats en un camí sense retorn cap a la modernitat.

Fa poques setmanes que Rafael Ferrando és president electe de la Confederació Interprovincial d'Empresaris de la Regió Valenciana (Cierval), la unió de les tres confederacions provincials que Ferrando mateix vol refundar en una autèntica patronal autonòmica. Home de tarannà liberal, compromès amb la societat civil i lligat de mans i peus a la universitat (és president del Consell Social de la Politècnica de València) ha trencat la imatge de l'empresari conservador, que només es preocupava per la paella del diumenge i que sols donava consells a l'estil de qui estiga bé que no es moga. Ferrando, durant els dos anys llargs que ha tingut el càrrec de president de la Confederació Valenciana d'Empresaris, ha conduït la patronal a la modernitat, l'ha asserenada i l'ha situada en un bon punt per a dur a terme projectes i infraestructures de calat, com l'AVE Madrid-València. Ferrando, que de jove militava en el Partit Carlista, ara manté una certa distància amb la vida política, tot i que li agrada de parlar-ne. El 13-J va visitar les seues electorals dels partits, inclosa la del Bloc Nacionalista. Tot un símbol de canvi, impensable en uns altres dirigents empresarials.

—El veig atabalat... Com li va la faena?

—No ens en podem queixar. En tenim, i molta. Però l'hem sabuda estructurar bé, l'hem prioritzada, i tot va pel camí que ens vam marcar quan vaig accedir a la presidència. Però la veritat és que no tindriem mai prou hores per a acabar-la.

—Sembla que siguen més actius que mai.

—Cada vegada més, trobem que les empreses es professionalitzen, que els empresaris disposen de més temps per pensar, per diversificar les activitats, per no lligar-se únicament a la gestió del negoci. Cada vegada més fitxen millors especialistes, més preparats, que ja es preocupen de la tasca tradicional de l'empresari, i l'alliberen per a noves responsabilitats.

—Vostè fa dos anys que es va fer càrrec de la CEV, i diuen els comentaris que va moure-hi una revolució de les que no tenen retorn, però sense soroll. D'allò que es va proposar, què n'ha aconseguit?

—En primer lloc, hem asserenat la vida de les organitzacions empresarials, que no és poca cosa. Ja no hi ha baralles personals. Més aviat hi ha, i hi haurà, perquè així ho potenciarem, la lògica ambició dels qui volem treballar per la resta de companys associats. També, i amb la constitució d'una fundació especialitzada, hem aconseguit de desencallar el problema de la formació, punt prioritari i cabdal que hem fixat minuciosament amb l'execució anual d'auditories externes. A més, hem assistit a l'ampliació notable de la nostra base associativa, amb la incorporació de noves federacions i empreses. Ens hem obert al diàleg amb la resta de fòrums empresarials

del país, les confederacions provincials, i hem sabut filar una solució possible a la creació d'una patronal autonòmica. Cierval, ara com ara, funciona. I finalment, amb l'Empresarial, hi mantenim un diàleg fluid.

—Com pot acabar aquesta aposta de vertebrar una patronal autonòmica? Trencarà el provincialisme?

—El fet provincial existeix i ningú no el pot negar.

"El fet provincial existeix i ningú no el pot negar. Per això, no hem de lluitar-hi contra, sinó crear un ens autonòmic coherent i fort, que no faça abellidores les organitzacions provincials als ulls dels empresaris."

Per això no hem de lluitar-hi contra, ni malbaratar esforços en aquesta pugna. Hem de crear, i aquest és el meu desig, una estructura autonòmica coherent i forta, que no faça abelldores les organitzacions provincials als ulls dels empresaris. Hem de potenciar, sense menystenir ningú, les federacions sectorials autonòmiques que ens uneixen, també les associacions comarcals consolidades, com les de l'Alcoià, el Comtat o la Vall d'Albaida. Hem d'impulsar tot allò que vertebr i no tocar res que moleste. I per aquest camí anem avançant.

—*Naix la vertebració autonòmica d'un desig d'abraçar més poder per part de la CEV, o és que hi ha al darrere un model ben cavil·lat i clar de país?*

—Mire, només hi ha un compromís: que els empresaris valencians se senten units. Que d'una vegada per sempre, de Vinaròs a Oriola, sàpiguen que formen part d'un país més ample que no el de la seua realitat quotidiana i del seu àmbit d'actuació.

No tenim ni la més mínima intenció de captar més poder. Ara, si tenim una organització forta de més abast, amb més força negociadora, ens serà més fàcil d'aconseguir les nostres legítimes reivindicacions. I més dins aquest context, de mercat comú europeu...

—*Sabem que no li agrada de parlar-ne, però avui toca. Com el pot afectar l'afar Espinosa, el polèmic judici sobre el malbaratament per la CEV del fons destinat a formació professional, en tot el seu mandat?*

—Recordem que la CEV va rebre un fons dedicat a la formació, i en el seu moment no el va justificar com calia, segons les institucions oficials. Ara tenim presentades unes demandes, que hem d'encarar legalment. I un bon dia ens trobarem que haurem de tornar els diners a qui calga. En aquest sentit, treballem perquè la confederació no quede mai hipotecada ni condicionada per factors més aviat externs al món empresarial. Per això, per poder encarar les demandes amb totes les garanties possibles, anem enfortint la CEV. Si mantenim la credibilitat de l'organització, si es consolida la seua serietat, els empresaris i financers no veuran amb cap objecció que els demanem ajut per resoldre aquesta situació. I és que caldrà sumar, no en tingau dubte. Em ve a la memòria el comentari que vaig fer a l'equip de gestió de la secretaria general tan bon punt vaig agafar les regnes de la casa. L'afar del fons no ens podia furtar la son, ni el temps, ni tampoc havia d'interferir la nostra gestió. Era l'única via possible per a tirar endavant i avançar com hem fet.

—*El món va bé, l'estat espanyol també, i el País Valencià no podia ser diferent. Fins quan?*

—No viurem, n'estic segur, cap gran oscil·lació en l'economia a escala mundial. L'estabilitat serà la nota

predominant i l'entrada en el sistema monetari europeu així ho confirma. No veig cap puja galopant d'interessos, que sobrepassa el 2% sostingut. En aquest sentit, cap canvi no trastocarà la línia de treball iniciada, perquè naix de l'estabilitat...

—*Què els explica, als seus associats?*

—Que en el mercat interior europeu, que disposarà d'una moneda única per a comprar, molts productes s'oferiran a una qualitat semblant i a un preu més barat, cosa que marcarà el seu futur més immediat. Així, hi haurà productes que sobreviuran a la competència. I n'hi haurà que veuran com els dels altres països els guanyen la batalla. Només cal veure que un empresari tenia abans un punt de venda a Algesires i un altre a Vigo. I ara també podrà tindre'n un a Düsseldorf, per exemple, o a Copenhaguen. I també a l'inrevés. I haurà de saber jugar bé les cartes. També els advertesc de la importància dels idiomes, de la Babel europea.

Els empresaris han d'adoptar una mentalitat nova, que es preocupe de les inversions en formació i tecnologia... Així, quan vinguen els moments durs, podran encarar-s'hi.

—*L'AVE València-Madrid és important. Vaja, necessari. Qui l'hauria de costejar?*

—Tothom. Bé per impostos, o bé per contribució directa... Però, compte! Quan els empresaris valencians hem manifestat que volíem participar en el projecte, només apuntàvem que, en una necessitat que tenim com a poble, i que és la d'estar ben comunicats amb Madrid o amb Barcelona i Europa, estem disposats a aportar-hi el nostre granet d'arena. I ho fem, perquè creiem que serà rendible. Ara, ha de ser l'administració qui tire endavant el projecte. I en cas que així ho decidisquen els empresaris, que s'hi impliquen i hi col·laboren, que fórmules, n'hi ha.

—*Si cal, doncs, que els empresaris afluïxen cristianament. Ara, millor que ho faça l'estat, que per a això és. Aquesta és la síntesi de tot plegat. Però tinc un dubte, si l'estat voldrà pagar l'AVE Madrid-València abans d'emprendre unes altres infraestructures, com per exemple uns Jocs Olímpics a Sevilla.*

—Els empresaris valencians, sincerament, ho hem forçat fins a tal punt, que l'AVE es considera, ara sí, una prioritat. Tots els partits polítics l'han inclòs en els seus programes, cap no s'hi ha oposat. Ara, una cosa és el projecte genèric i una altra, ben diferent, el traçat, del qual caldria parlar... Amb tot, hem aconseguit que no solament siga necessari, sinó també prioritari en les nostres demandes al govern central. Però mentre arriba, podem avançar cap a fórmules dinàmiques de finançament que facen realitat aquesta infraestructura.

—*Quines infraestructures més necessita el País Valencià?*

"Qualsevol concepció nacional valenciana, que defense els nostres legítics interessos, ha de nàixer d'una afirmació d'allò que som. No hem d'establir la nostra identitat a partir de l'enfrontament amb les altres identitats."

—La connexió AVE amb Europa, via Barcelona; la millora dels aeroports; la coordinació dels ports del País Valencià perquè no es facen la competència; la potenciació del transport ferroviari de mercaderies; l'autovia Sagunt-Somport; també, l'autovia València-Vinarós que desdoble l'A-7 i que ens allibere dels peatges des de Sagunt a Sant Rafael del Riu i descongessione la Plana...

—Parlem de les eleccions, dels resultats...

—Quan hem de respondre com a empresaris, ens hem de centrar en l'economia, que és també una de tantes maneres de fer política. Nosaltres, els empresaris, com a membres de la societat civil, ens hi hem d'impli-car i hem d'aportar-hi les nostres solucions perquè els polítics se les miren i, en cas que així ho creguen oportú, les facen seues. Hem de tenir en compte que no fa tants anys la societat civil estava completament desmantellada. No exercia com a tal, no tenia presència viva ni transmetia als partits la seua visió de la cosa pública. La nostra labor ha anat encaminada a restaurar aquest esperit.

Com a ciutadà observe que la majoria del PP pot ser beneficiosa. Sempre, això sí, que s'use per trobar l'acord i per vertebrar el País Valencià. Sempre que fàcilment, també, el consens en els afers d'estat que, al marge de la conjuntura, han de ser negociats pels partits parlamentaris i, fins i tot, pels que no han superat el 5%. D'una altra banda, tota concepció nacional valenciana, que defene els nostres legítims interessos, ha de nàixer d'una afirmació d'allò que som. No podem establir la nostra identitat a partir de l'enfrontament i de la crítica desmesurada de les altres identitats. Nosaltres, els valencians, hem d'aprofundir en les nostres arrels, per esdevenir un poble amb força.

—Considera necessària l'existència de partits nacionalistes forts per defensar els interessos polítics, econòmics, culturals de valencianes i valencians? Serien beneficiosos o podríem prescindir-ne?

—Explique'ns la seua militància en el Partit Carlista, en els temps de la transició.

—Era tradició familiar. El meu avi era del Maestrat. Son germà s'hagué d'exiliar, son oncle picava pedra a les carreteres franceses, on s'havia refugiat. Tot açò, t'ho transmeten de ben petit. I és clar, és un llegat, com el nom, com la història més personal. Aquella militància em va donar la possibilitat de conèixer molta gent durant tota la transició, i no me'n penedesc. No parle de renúncia, però ja fa vint anys de tot açò.

beral. Així de senzill. Creu que la seua imatge trenca el retrat-robot de l'empresari tradicional?

—Hi ha molts empresaris que només s'han plantejat els problemes a curt termini, sense tenir en compte un projecte més ampli del qual formen part, no sols com a empresaris, sinó com a membres d'una societat que cada dia es mou, canvia... Hem sofert empresaris als quals els arbres no deixaven veure el bosc. Gràcies a la incorporació de titulats universitaris, s'ha trencat aquesta tradició i s'ha dinamitzat una miqueta.

—Vostè prové d'aquesta tradició, veritat?

—És fonamental que universitat i empresa ens acotem a poc a poc, que creem sinergies que repercuten en tota la societat i que desfem aquesta desavinença que hi ha hagut durant anys entre ambdues institucions. Hem viscut massa temps girats d'esquena. Ara cal avançar junts.

—Ens és necessari un contrapunt. Aquests partits ens serien beneficiosos, precisament, perquè, si desaparegueren com a referent clar de valencianisme, les federacions estatals podrien oblidar fàcilment totes les reivindicacions que com a nació els valencians plante-gen. Cal que algú els ho recorde i aquests poden ser els nacionalistes.

—Malament anem, perquè els nacionalistes topen una vegada i una altra amb la bardissa estatutària del 5%. És una anomalia del sistema?

—No ho crec. Els ha faltat més ambició. Han volgut conservar massa el discurs tradicional. I no, calia obrir-se ara, que la conjuntura era favorable. Calia transmetre un missatge d'integració a la ciutadania. Preferesc que hagueren fracassat per ambiciosos. Certament.

—Li agrada la política, perquè vostè durant la transició ja s'hi movia.

—Allò no ho considere política. Més aviat tenim inquietuds, érem estudiants i ens interessava de transformar les estructures de la dictadura en un sistema democràtic.

—És considerat un li-

